

К 792/Д 87

120000868751

ВАЛЕРИ ПЕТРОВ

когато
розите
танцуват

ЛИРИЧНА КОМЕДИЯ
В ДВЕ ЧАСТИ

К. 761
1981

-постановка

ИЛИЯ АТАНАСОВ

сценография

ВИОЛЕТА РАДКОВА

музика

ЧАВДАР СЕЛВЕЛИЕВ

хореография

РОЗ — МАРИ ДЕ МЕО

СТАРИЯТ
МЛАДИЯТ
КОЛОЕЗДАЧЪТ
ЧИНОВНИЧКАТА
СЪПРУГЪТ
СЪПРУГАТА
ПРИЯТЕЛКАТА
СТУДЕНТЪТ
ПИАНИСТКАТА
ПРИЯТЕЛКАТА на младия
ДРУГИ ВЛЮБЕНИ

КОНСТАНТИН ДИМТОВ
ВАЛЕНТИН ГАДЖОКОВ
НИКОЛАЙ АНГЕЛОВ
ГАЛИНА МИЛАНОВА
ГЕОРГИ СТЕФАНОВ
МИЛАНКА ПЕТРОВА
АЛБЕНА КАЗАКОВА
ЕМИЛ ИВАНОВ
ЕЛЕНА ГАДЖОКОВА
ЛЮДМИЛА ПЕТРОВА
АНТОАНЕТА КРЪСТЕВА
СВЕТЛА НИКОЛОВА
ЛЮБОМИР МИРЧЕВ
ОГНЯН ЖЕКОВ

Аранжирменти — СТАЙКО СТАЙКОВ.

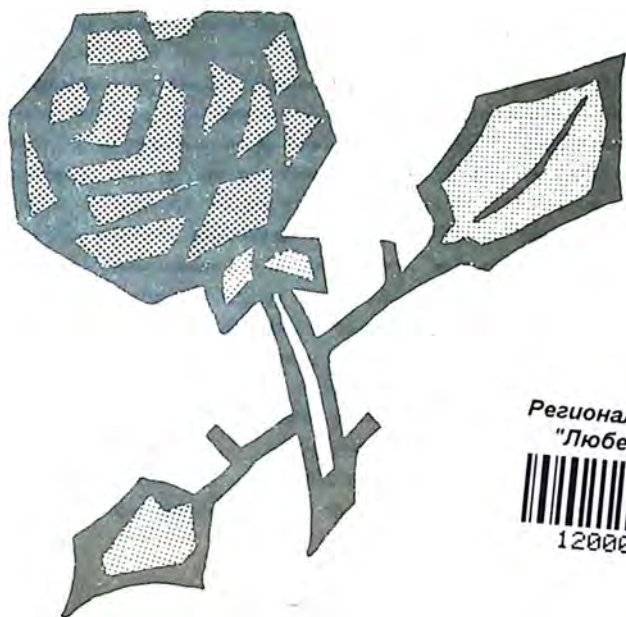
Песните са по стихове на ВАЛЕРИ ПЕТРОВ. Песента „Какво си любов“ е по мотив на Зигмунт Конечни.

представлението води
ЕФРОСИНА ГРИГОРОВА

текста следи
РОЗА ЯЧЕВА

тържествено откриване на сезона 1980 — 81
15 октомври от 19 ч. в операта

ЧЕСТИТА
ШЕСТДЕСЕТГОДИШНИНА,
СКЪПИ
ДРУГАРЮ
ВАЛЕРИ ПЕТРОВ!

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868751

НЕ СЕ СЪРДЕТЕ, ЧЕ СЛЕД ТОЛКОВА ГОДИНИ
СМЕ ВЛЕЗЛИ ПАК ВЪВ ВАШИТЕ ГРАДИНИ.
КАКВО ДА ПРАВИМ?
ПОНЯКОГА ПОЕТИТЕ СТАРЕЯТ,
А ПЪК ПИЕСИТЕ МЛАДЕЯТ...

Вашите приятели и почитатели от
Русенския театър „Сава Огнянов“

11-2012

Уважаеми другарю Петров,

Бюрото на Управителния съвет на Съюза на българските писатели Ви поздравяват най-сърдечно по случай Вашата шестдесетгодишнина. Радостни сме да приветствуваме в зенита на творческа зрелост големия поет, драматурга, сценариста, сатирик и преводача, който с разностранното си дело обогати и обогатява българската социалистическа култура.

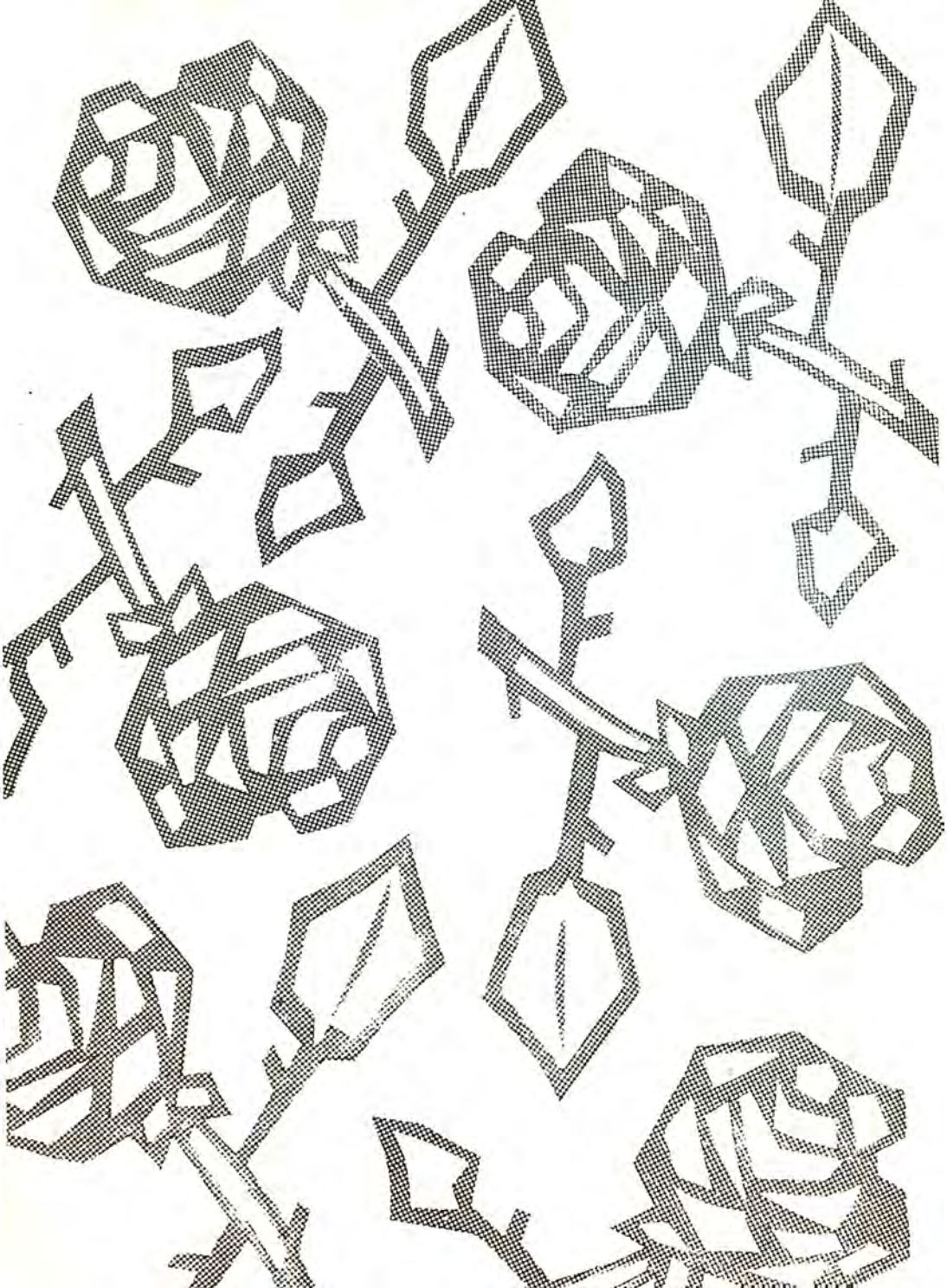
В началото на Вашата литературна дейност стои поемата „Птици към Север“, която издавате като първа самостоятелна книга още едва петнадесетгодишен. Това е наистина юношеска творба, за която днес малцина се сещат, но тя е твърде показателна както за собствената Ви гражданска позиция, тъй и за цялото поколение, към което принадлежите. В тази поема, възпяваща подвига на папанинци, напиря възторгът Ви не само от подвига на съветските полярници, но и възхищението Ви, че пред света се очертават други перспективи, че едно общество носи със себе си обновлението и жадуваната справедливост. И Вие, както и най-талантливите представители на поколението, живеехте под благотворното влияние на Ремса, на прогресивния печат. Напълно естествено отрано станахте и негов сътрудник — на издания като „Ученически подем“, „Хоровод“, а по-късно на „Изкуство и критика“ и други. Вашата дарба, оплодена от богатата индивидуална култура и от горчивият опит на напрегнатото, заредено с взрива на войната тревожно време, бързо даде добри резултати в творчеството Ви и още ранните Ви поеми „Палечно“, „На път“, „Ювенес дум сумус“, „Детинство“, цикълът „Нощи в Балкана“ и др. Ви наложиха като самобитен майстор в българската поезия.

След победата на Девети септември 1944 година с нова енергия и плодотворна активност като сътрудник на Радио София и като заместник главен редактор на в. „Сършел“ Ви приехте дълга на актуалната борба със старото, с онова, което задържаше революционния напредък. Свидетелство за благотворното влияние на историческия Априлски пленум на ЦК на БКП върху литературата е Вашата поема „В мека-та есен“, отличена с Димитровска награда. Ви написахте и много лирични и сатирични творби, драми и киносценарии, поетични произведения за деца, в които също присъствува ведрият априлски дъх. Пие-сата Ви „Когато розите танцуват“ обиколи с голям успех не само ред театри в страната, но беше поставена и в чужбина. Високи междуна-родни награди получиха и редица филми, които бяха заснети по Ваши сценарии — „На малкия остров“. „Слънцето и сянката“ и др. В ця-лостния подем на българското социалистическо кино Вашият личен при-нос е от голямо значение.

Висока оценка заслужава и Вашата преводаческа дейност, особено дългогодишният Ви труд над драматургията на Шекспир, която пред-ставихте на днешното поколение по достоен за гения на световния театър начин.

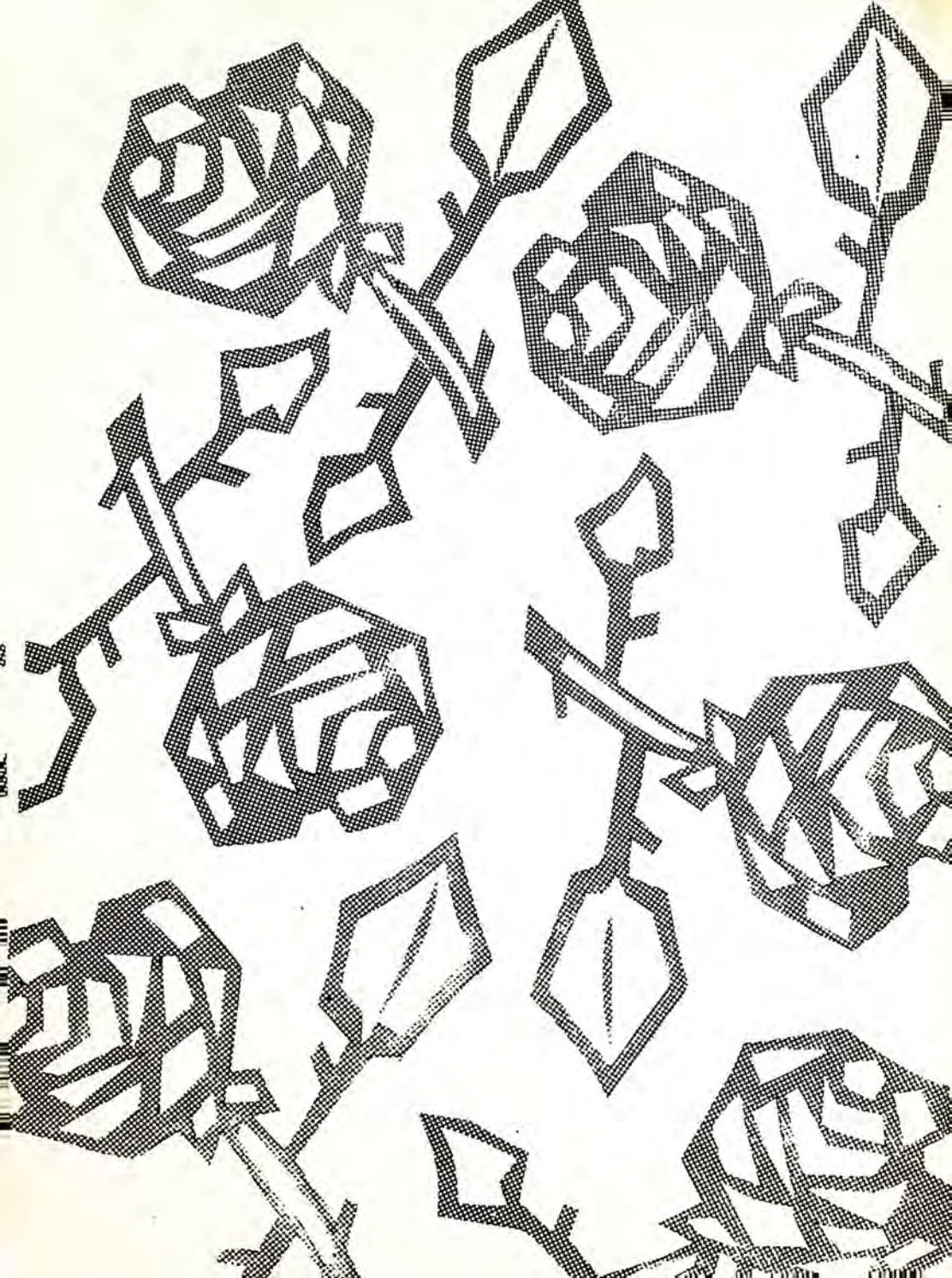
Пожелаваме Ви още дълги години здраве, бодрост и нови творчес-ки дела.

Председател: ЛЮБОМИР ЛЕВЧЕВ

ПЕСЕН ЗА ЛЮБОВТА

„Какво си, любов, ах, какво си, кажи!
Защо все край тебе човека кръжи!
Защо ни изглежда живота по-нов
щом твоята надежда ни лъхне, любов!“
Тъй хвали те всеки,
когато обича
и в майски лътежи
сред розите тича,
но щом убоден ни
бодила суров,
крещим разгневени.
„Какво си, любов!
Какво си, любов, ах, какво си, кажи!
Защо все ловим се на твоите лъжи!
Защо момък млад и старик философ
еднакво си пати от тебе, любов!“
Но тъкмо сме дали
на себе си слово,
че вече едва ли
ще любим отново,
отново долита
познатият зов
и всеки те пита:
„Какво си, любов!
Какво си, любов, ах, какво си, кажи!
Защо твоята мъка тъй сладко тежи!
Защо вкусил ада, човек е готов
отново да страда от тебе, любов!“

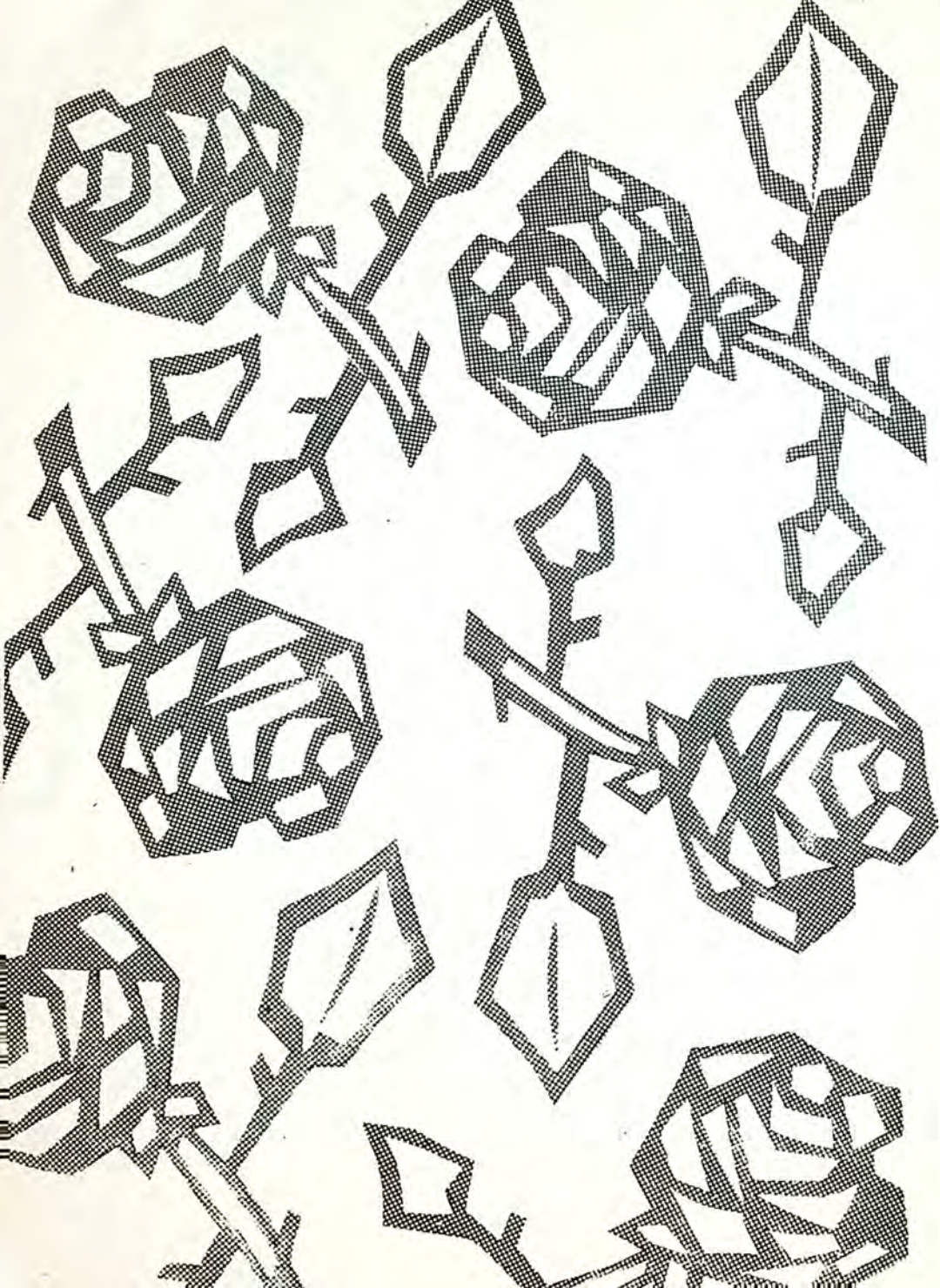
СЪРЦЕТО Е ЗАЛОЖНА КЪЩА

Сърцето е заложна къща,
в която пазим уж докрай
една усмивка вечно съща,
една разходка със трамвай,
един далечен образ бледен,
един часовник, сочещ седем
на среща, казана за пет.

Спомени прежни, дълги и кратки,
спомени нежни, тъжни и сладки,
спомени, спомени, хубави спомени.

И нищо в склада се не губи —
потрибав ти и там са вмиг
една раздяла с думи груби,
една надежда в малък плик,
два погледа бездънно сини,
запазени съвсем добре,
които никой от години
не идва да си прибере.
Но изведнъж нахлува буря,
в сърцето духва вятър млад
и неочаквано разтуря
грижливо пазения склад:
билети, снимки преобръща,
раздрусва прежния покой —
къде си ти, заложна къща,
със всичките неща безброй!

Спомени разни, вчерашни, днешни,
спомени празни, бледи и смешни,
спомени, спомени, глупави спомени...

ПЕСЕН ЗА КРАСОТАТА
И МРЪСНИТЕ ДУМИ

Колко сме хубави един до друг!
Аз съм до тебе и ти си до мене —
всичко е толкова чисто тук,
и всеки за другия сякаш роден е!

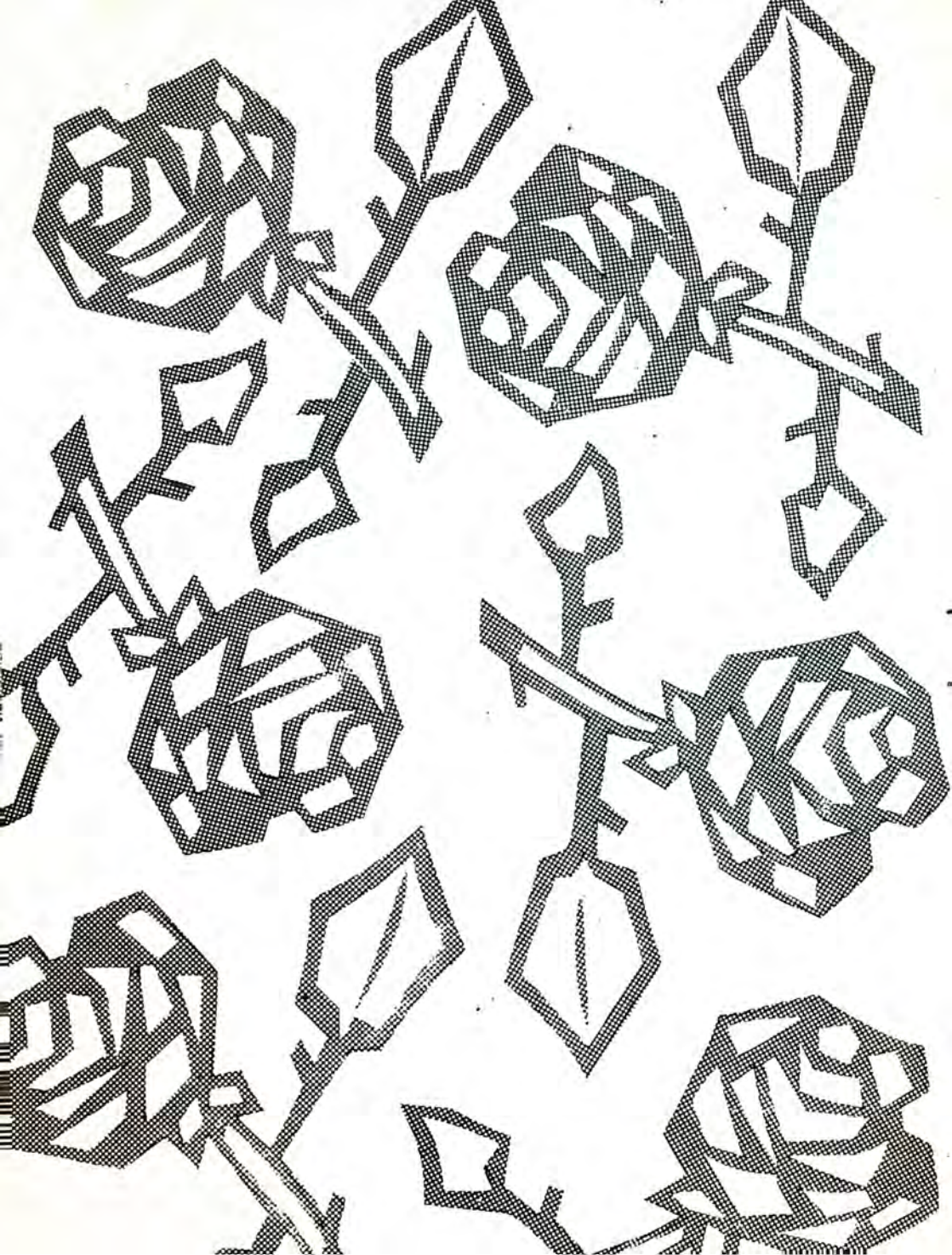
Колко сме хубави,
колко сме хубави!

Очите ни в радостни сълзи блестят.
Ах, защо това чудо се крие!
Ако можеше тъй да ни види светът,
както се виждаме ние...

Колко сме хубави,
колко сме хубави!

До нашата хубост допрял се едвам,
тоя свят изличил би до края
ужасните думи, с които сам
омърсил си е входа към рая!

Колко сме хубави,
колко сме хубави!

ХИЛЯДИ ВЛЮБЕНИ

О, хиляди влюбени, хиляди влюбени,
макар да сте, знаем, един в други загубени,
вземете и в чуждата трудност участие:
как вие побирате своето щастие,
когато то толкова голямо е станало,
че целия свят в своя кръг е обхванало!

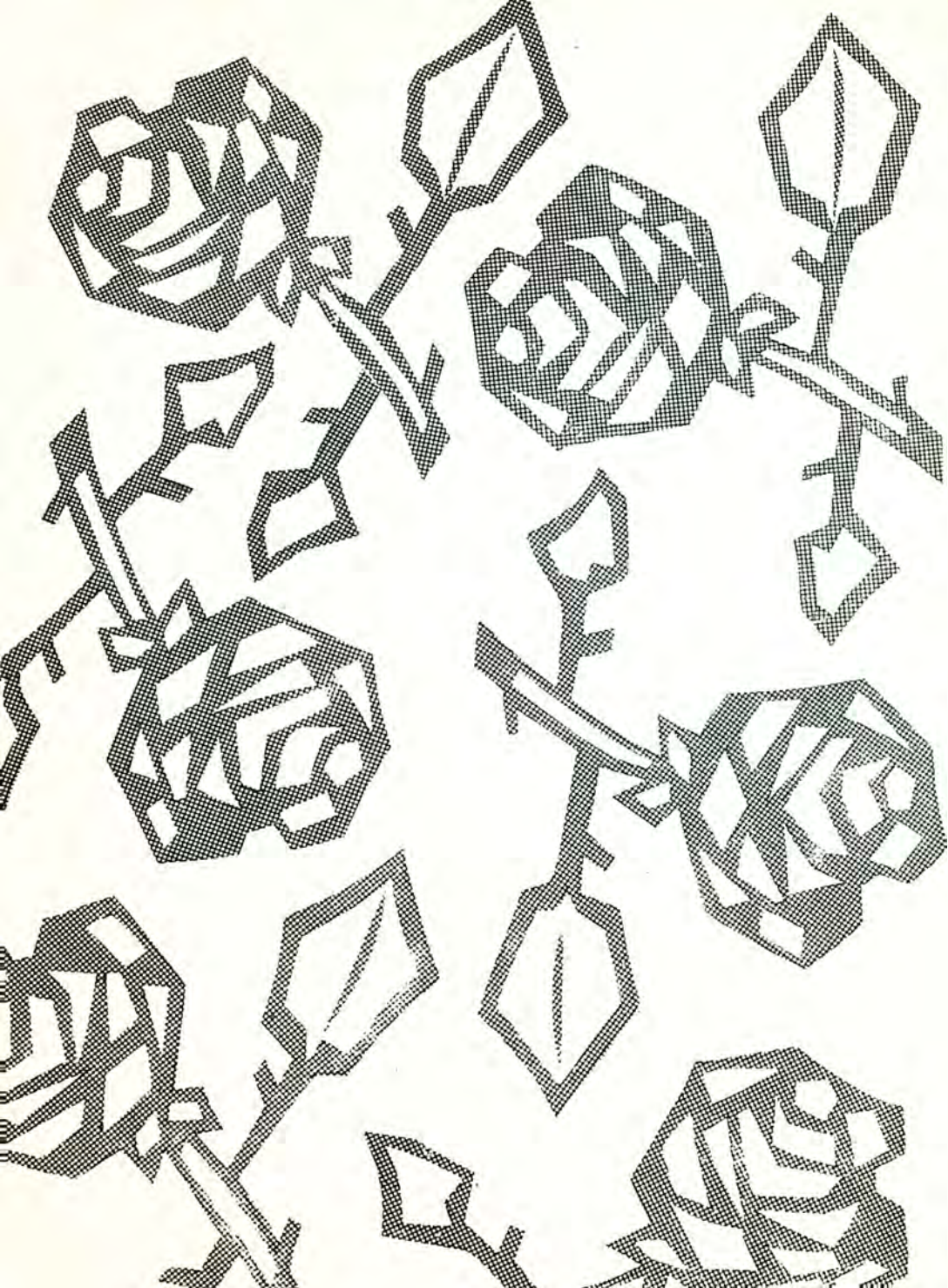
Какво, какво, какво
да сторим тя и аз
с тъй златно тържество,
извирало от нас!

Кажете: как вие постъпвате! Плачете!
Целувате своите сълзи по клепащите!
Горещо и страстно един в друг се притискате,
едно сякаш двама да станете искате!
Или пък, обратно, се отдалечавате
и тъй като статуй дълго оставате!

Какво, какво, какво
да сторим в този час
на златно тържество,
извирало от нас!

О, хиляди влюбени, хиляди влюбени,
както вие правите, един в други загубени!
Косите си гладите! С очите си светите!...
Ако само това е, не ви щеме съветите —
това всичко сме правили и то безнадеждно е,
недостатъчно силно е, недостатъчно нежно е!

Какво, какво, какво
да сторим в този час
на златно тържество,
извирало от нас!

СТАРИЯТ Какво излизз, значи! Съвети даваш ти
без болка да гасиме старешките мечти!

МЛАДИЯТ: „Старешки“! „Да гасиме!“ Този извод как извади!
Напротив! Аз разпалвам мечтанията млади!
Разбираш ли, когато от тез да избреш,
у всеки ще откриеш и старец, и младеж,
младежът с много пламък и много жар говори,
но старчето е старо и знае да се бори...

СТАРИЯТ Как! Значи спорът, който с тебе водихме на глас!...

МЛАДИЯТ: Да Този спор се води във всекиго от нас!
Към публиката.

И в неговите схватки се гърчат и вие,
ту младостта спечели, ту старостта чадна,
назад едната тегли а другата напред
и пзводи да спорят намират те безчет.
От розите ний спряхме на таз любовна тема,
но тук изред със нея аз бих могъл да взема,
каквато друга щете. На хиляди места
проклетата ви старост се бори с младостта.

СТАРИЯТ То що тогав е старост!

МЛАДИЯТ: Ти знаеш го отлично —
безверие, самотност, сърце егонистично,

СТАРИЯТ А младост!

МЛАДИЯТ: ... е да крачиш със вяра и със смях,
сред хора да живееш или да мреш за тях,
да хвърляш жар и сили в мечти, строежи, битки...

СТАРИЯТ Ей ти с любов започна, а свърши със агитки.

МЛАДИЯТ: Е, та какво!

СТАРИЯТ: Какво ли! Та твоята любов
като света е стара..

МЛАДИЯТ: Но свят гради се нов
и във градежа негов и любовта помага,
тя слива се с бетона и вее горе флага,
измисля песни нови за младите уста.
Хей, старост, марш от тука, дай път на младостта!

Художествен ръководител и директор
народният артист **ВАСИЛ ПОПИЛИЕВ**

Главен режисьор
СЛАВИ ШКАРОВ

Завеждащ литературното бюро
ВАСИЛЕН ВАСЕВ — театровед

Режисьорска колегия
ИЛИЯ АТАНАСОВ
ДУШКО ДОБРЕВ

Главен художник
ЦАНКО ВОЙНОВ

Художник — проектант
ВИОЛЕТА РАДКОВА
НАДЕЖДА МИТЕВА

Художник по рекламата
ДИМИТЪР ГИЛЕВ

Технически сътрудници

завеждащ постановъчната част — Петър Гузелски, художник — изпълнители — Христо Луканов и Иван Памуков, ръководител „Организация и реклама“ — Надежда Ванева, ръководители на художественото осветление — Георги Харалампиев и Димитър Ников, завеждащ звуково оформление — Цвятко Ячев, театър — майстори Кънчо Начев и Минчо Рачев, тапицерско ателие — Йордан Петров, завеждащ театрален реквизит — Васил Сапунджиев, шивашко ателие — Стефка Божанова и Маньо Манев, железарско ателие — Георги Петков, дърводелско ателие — Нено Ненов, грим и перуки — Станой Станоев и Гинка Ангелова, завеждащи театрален гардероб — Христина Балинова и Мария Луканова.